

Sygn. akt XI W 5598/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Aleksandra Szustakiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 15 lipca 2014 roku, 6 października 2014 roku, 20 i 25 listopada 2014 roku w W.

sprawy przeciwko **P. Z.**

synowi A. i M. z domu Ć.

urodzonemu (...) w W.

obwinionemu o to, że:

w dniu 17 maja 2013 roku w W. przy Placu (...), kierując pojazdem marki O. (...), nr rej. (...), wykonywał przewóz okazjonalny w krajowym transporcie drogowym, pojazdem niespełniającym wymogów konstrukcyjnych zgodnie z ustawą oraz naruszył zakaz umieszczania na pojeździe oznaczeń z nazwą, adresem lub telefonem firmy oraz nie okazał do kontroli wypisu z licencji w związku z wykonywanym przewozem drogowym,

tj. o czyn z art. 92 ust. 1 i ust. 2 w zw. z art. 18 ust. 4a i 5 w zw. z lp. 1 oraz lp. 14 załącznika nr 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1265 t. j. ze zm.),

I. obwinionego P. Z. - w granicach zarzutu - uznaje za winnego tego, że w dniu 17 maja 2013 roku w W. przy Placu (...), kierując pojazdem marki O. (...), nr rej. (...), wykonywał przewóz drogowy z naruszeniem obowiązków i warunków tego przewozu - poruszał się pojazdem niespełniającym wymogu konstrukcyjnego koniecznego przy wykonywaniu przewozu okazjonalnego, stanowiącego, że przewóz taki wykonuje się pojazdem samochodowym przeznaczonym konstrukcyjnie do przewozu powyżej 7 osób łącznie z kierowcą oraz naruszył zakaz umieszczania na pojeździe oznaczeń z nazwą, adresem, telefonem przedsiębiorcy, a nadto nie okazał do kontroli wypisu z licencji w związku z wykonywanym przewozem drogowym, który to czyn kwalifikuje jako wykroczenie z art. 92 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 roku o transporcie drogowym i za to na podstawie tego przepisu skazuje go, a na podstawie art. 92 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 roku o transporcie drogowym, art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 400 (czterysta) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 289,36 (dwieście osiemdziesiąt dziewięć i 36/100) zł tytułem wydatków postępowania oraz kwotę 40 (czterdzieści) zł tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 5598/13

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 maja 2013 roku około godziny 22:50 w W. przy Placu (...) obwiniony P. Z. kierował samochodem osobowym marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Obwiniony wykonywał przewóz drogowy. Przewoził pasażera – D. S., który telefonicznie zamówił pojazd jako taksówkę.

Samochód obwinionego został zatrzymany do kontroli przez inspektorów (...).

Obwiniony wykonywał przewóz drogowy z naruszeniem obowiązków i warunków tego przewozu, określonych w ustawie z dnia 6 września 2001 roku o transporcie drogowym. Poruszał się pojazdem niespełniającym wymogu konstrukcyjnego, koniecznego przy wykonywaniu przewozu okazjonalnego, stanowiącego, że przewóz taki wykonuje się pojazdem samochodowym, przeznaczonym konstrukcyjnie do przewozu powyżej 7 osób łącznie z kierowcą. Nadto nie okazał na żądanie kontrolujących go inspektorów transportu drogowego wypisu z licencji na wykonywanie przewozu osób. Na pojeździe umieszczone były także – wbrew zakazowi – oznaczenia z nazwą, adresem i telefonem przedsiębiorcy – (...) Sp. z o.o., (...)-(...) W., ul. (...) lok. 100, tel. (...).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

- zeznania świadka D. S. (k. 101-102, 9);
- protokół kontroli (k. 1-2);
- kopię dokumentów (k. 3-8);
- zdjęcia (k. 12-19);
- notatkę urzędową (k. 25-27).

Obwiniony P. Z. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień (k. 100).

Sąd zważył, co następuje:

Odnośnie poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych

Stan faktyczny ustalony na podstawie wskazanego wyżej materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie niniejszej nie budzi żadnych wątpliwości.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka D. Ł. (k. 101) - inspektora transportu drogowego. Świadek na rozprawie nie pamiętał okoliczności kontroli, ale nie może to dziwić, skoro od jej przeprowadzenia upłynęło ponad rok czasu, a przeprowadza on – jako inspektor transportu drogowego – wiele podobnych kontroli. D. Ł. potwierdził natomiast, że to on sporządzał przedmiotowy protokół kontroli i znajduje się w tym protokole jego własnoręczny podpis. Treść protokołu i załączników do niego nie budzi żadnych wątpliwości Sądu. Został on sporządzony przez funkcjonariusza publicznego, osobę obcą dla obwinionego, która nie ma żadnego interesu, aby pomawiać go o czyn, którego tenże obwiniony nie popełnił. Treść protokołu koreluje z treścią notatki urzędowej (k. 25-27), kopią dowodu rejestracyjnego (k. 7-8) i dokumentacją fotograficzną sporządzoną na miejscu kontroli (k. 12-19).

Drugi z biorących udział w kontroli inspektorów (...) nie pamiętał jej okoliczności – z uwagi na upływ czasu i wielość podobnych kontroli (k. 127). Jego zeznania nic do sprawy niniejszej nie wniosły.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka D. S. (k. 101-102, 9) – pasażera kontrolowanego pojazdu, którym kierował obwiniony. Z zeznań tego świadka wynika, że zamówił on telefonicznie taksówkę. Zamówienie dotyczyło przejazdu z ulicy (...) na Plac (...). Kierowca po wykonaniu kursu wydał paragon fiskalny na kwotę 10 złotych. Świadek na rozprawie wyraźnie wskazał, że chodziło o przejazd osób, nie przewoził bagażu, mienia. Zeznania tego świadka są jasne, pełne, zgodne z doświadczeniem życiowym i logiczne. Znajdują one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym – wyżej wskazanym protokole kontroli z załącznikami.

Sąd dał wiarę opinii sądowo-psychiatrycznej odnośnie obwinionego (k. 86-87), albowiem została ona sporządzona rzetelnie, zgodnie ze wskazaniami wiedzy i doświadczeniem zawodowym przez kompetentną osobę. Opinia biegłej jest jasna, pełna i nie zawiera sprzeczności. Wynika z niej w szczególności, że stan psychiczny obwinionego w czasie czynu nie znosił ani nie ograniczał jego zdolności do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Jego poczytalność nie budzi wątpliwości.

Sąd uznał nadto za wiarygodne pozostałe dokumenty ujawnione w toku rozprawy. Nie zachodzą bowiem żadne okoliczności mogące podważyć ich wiarygodność, a podczas rozprawy żadna ze stron ich nie zakwestionowała.

Odnosnie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego obwinionemu.

Sąd w wyroku opisał czyn przypisany obwinionemu pod kątem ustawowych znamion wykroczenia, które tenże obwiniony popełnił.

Czyn przypisany obwinionemu wyczerpał dyspozycję art. 92 ust.

1 ustawy z dnia 6 września 2001 roku o transporcie drogowym, który stanowi, że kierujący wykonujący przewóz drogowy z naruszeniem obowiązków lub warunków przewozu drogowego, podlega karze grzywny w wysokości do 2.000 złotych.

W odniesieniu do czynu przypisanego obwinionemu, poprzez nieokazanie wypisu z licencji nie wypełnił on obowiązku określonego

w art. 87 ust. 1 pkt. 1 cytowanej ustawy. Wykonując przewóz okazjonalny samochodem nieprzeznaczonym do przewozu powyżej

7 osób łącznie z kierowcą, obwiniony wykroczył przeciwko przepisowi art. 18 ust. 4a przedmiotowej ustawy z dnia 6 września 2001 roku o transporcie drogowym. Posiadając na pojeździe oznaczenia z nazwą, adresem, telefonem przedsiębiorcy naruszył natomiast przepis art. 18 ust. 5 tejże ustawy z dnia 6 września 2001 roku o transporcie drogowym.

Przewozem drogowym w rozumieniu przedmiotowej ustawy o transporcie drogowym jest transport drogowy lub niezarobkowy przewóz drogowy, a także inny przewóz drogowy w rozumieniu przepisów rozporządzenia (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz. Urz. UE L 102 z 11.04.2006, str. 1), zwanego dalej "rozporządzeniem (WE) nr 561/2006" (art. 4 pkt 6a).

Transport drogowy to krajowy transport drogowy lub międzynarodowy transport drogowy; określenie to obejmuje również:

a) każdy przejazd drogowy wykonywany przez przedsiębiorcę pomocniczo w stosunku do działalności gospodarczej, niespełniający warunków, o których mowa w pkt 4,

b) działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa przy przewozie rzeczy (art. 4 pkt 3).

Niezarobkowy przewóz drogowy to przewóz na potrzeby własne - każdy przejazd pojazdu po drogach publicznych z pasażerami lub bez, załadowanego lub bez ładunku, przeznaczonego do nieodpłatnego krajowego i międzynarodowego przewozu drogowego osób lub rzeczy, wykonywany przez przedsiębiorcę pomocniczo w stosunku do jego podstawowej działalności gospodarczej, spełniający łącznie następujące warunki:

a) pojazdy samochodowe używane do przewozu są prowadzone przez przedsiębiorcę lub jego pracowników,

b) przedsiębiorca legitymuje się tytułem prawnym do dysponowania pojazdami samochodowymi,

c)w przypadku przejazdu pojazdu załadowanego - rzeczy przewożone są własnością przedsiębiorcy lub zostały przez niego sprzedane, kupione, wynajęte, wdzierżawione, wyprodukowane, wydobyte, przetworzone lub naprawione albo celem przejazdu jest przewóz osób lub rzeczy z przedsiębiorstwa lub do przedsiębiorstwa na jego własne potrzeby, a także przewóz pracowników i ich rodzin,

d)nie jest przewozem w ramach prowadzonej działalności gospodarczej w zakresie usług turystycznych (art. 4 pkt 4);

Krajowy transport drogowy to podejmowanie i wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie przewozu osób lub rzeczy pojazdami samochodowymi zarejestrowanymi w kraju, za które uważa się również zespoły pojazdów składające się z pojazdu samochodowego i przyczepy lub naczepy, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przy czym jazda pojazdu, miejsce rozpoczęcia lub zakończenia podróży i przejazdu oraz droga znajdują się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (art. 4 pkt 1);

Międzynarodowy transport drogowy to podejmowanie i wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie przewozu osób lub rzeczy pojazdami samochodowymi, za które uważa się również zespoły pojazdów składające się z pojazdu samochodowego i przyczepy lub naczepy, przy czym jazda pojazdu między miejscem początkowym i docelowym odbywa się z przekroczeniem granicy Rzeczypospolitej Polskiej (art. 4 pkt 2).

Przewóz okazjonalny to przewóz osób, który nie stanowi przewozu regularnego, przewozu regularnego specjalnego albo przewozu wahadłowego (art. 4 pkt 11);

Przewóz regularny to publiczny przewóz osób i ich bagażu w określonych odstępach czasu i określonymi trasami, na zasadach określonych w ustawie i w ustawie z dnia 15 listopada 1984 r. - Prawo przewozowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 1173) (art. 4 pkt 7);

Przewóz regularny specjalny to niepubliczny przewóz regularny określonej grupy osób, z wyłączeniem innych osób (art. 4 pkt 9);

Przewóz wahadłowy to wielokrotny przewóz zorganizowanych grup osób tam i z powrotem, między tym samym miejscem początkowym a tym samym miejscem docelowym, przy spełnieniu łącznie następujących warunków:

a)każda grupa osób przewiezionych do miejsca docelowego wraca do miejsca początkowego,

b)miejsce początkowe i miejsce docelowe oznaczają odpowiednio miejsce rozpoczęcia usługi przewozowej oraz miejsce zakończenia usługi przewozowej, z uwzględnieniem w każdym przypadku okolicznych miejscowości leżących w promieniu 50 km (art. 4 pkt 10).

Mając na uwadze treść wyżej wskazanych przepisów ustawy z dnia 6 września 2001 roku o transporcie drogowym, w okolicznościach sprawy niniejszej nie budzi żadnych wątpliwości, że obwiniony wykonywał przewóz drogowy – krajowy transport drogowy i przewóz okazjonalny.

Nie można w żaden sposób uznać, że obwiniony wykonywał niezarobkowy przewóz drogowy. Z wiarygodnych zeznań świadka D. S. bez żadnych wątpliwości wynika, że w sprawie chodziło o przewóz osób, a nie ochronę mienia. To odpłatne przewiezienie świadka jako pasażera nie było w żaden sposób przewozem wykonywanym pomocniczo w stosunku do innej - podstawowej działalności przewożącego, tj. ochrony mienia. Okoliczność taka nie znajduje żadnego potwierdzenia w faktach ustalonych przez Sąd.

Dokumenty złożone przez obronę w postaci udzielonej spółce (...) koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia realizowanych w formie bezpośredniej ochrony fizycznej (k. 46) i Regulaminu świadczenia usług przez (...) Spółkę z o.o. (k. 47-49) nie zmieniają w żaden sposób oceny Sądu, że de facto w okolicznościach sprawy niniejszej obwiniony wykonywał przewóz drogowy – krajowy transport drogowy i przewóz okazjonalny w rozumieniu ustawy z dnia 6 września 2001 roku o transporcie drogowym.

Zasadnym jest twierdzenie, iż obwiniony jest sprawcą wykroczenia, a nie jedynie czynu zabronionego. Jego czyn jest bezprawny (narusza normę sankcjonowaną i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalny (realizuje wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karygodny (jest czynem społecznie szkodliwym), jest to również czyn zawiniony przez obwinionego (popełniony w sytuacji, w której sprawca mógł postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi w stosunku do niego żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcie decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, iż obwinionemu można postawić zarzut, że w czasie swojego bezprawnego, karalnego i społecznie szkodliwego czynu nie dał posłuchu normie prawnej.

Oдноśnie wymiaru kary i pozostałych rozstrzygnięć.

Wymierzając karę obwinionemu P. Z., Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw.

W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Stopień społecznej szkodliwości czynu nie był znaczny.

Wymierzając karę obwinionemu, Sąd miał na uwadze okoliczności wymienione w art. 33 § 2 kw - właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, ustabilizowany tryb życia przed popełnieniem wykroczenia. Sąd miał na uwadze także niekaralność obwinionego za przestępstwa i wykroczenia drogowe - k. 107, 108.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 400 złotych - przy uwzględnieniu wysokości dochodów (łącznie około 1600 zł miesięcznie) i konieczności utrzymania siebie przy braku innych osób na utrzymaniu (oświadczenie – k. 81), jest sprawiedliwa.

Sąd, wymierzając obwinionemu karę grzywny w takim wymiarze, miał na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec obwinionego, a także miał na względzie, aby kara była sprawiedliwa w odbiorze społecznym i zrealizowała cele prewencji ogólnej.

Na podstawie przepisów art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw.

z art. 119 kpw, Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 40 zł, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 z 1983 roku, poz. 223 ze zm.) oraz koszty postępowania, tj. zryczałtowane wydatki postępowania – 100 złotych, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia oraz koszty pisemnej opinii biegłego według przedstawionego rachunku (189,36 zł – k. 88).